

[Chr. Madsen.]

beregninger, og de skøn, der anlægges, vil, når de bliver nedfældet i et mæglingsforslag og arbejderne forkaster et sådant mæglingsforslag, give en direkte opfordring til, at regeringen skal gribe ind. Vi mener ikke, at arbejdsgiverne har nogen som helst adkomst til at anlægge synspunkter af den art, at forhandlingerne i en overenskomst-situation skal føres efter, hvad der er arbejdsgivernes økonomiske betragtninger. Vi mener også, at med hele denne arbejdsgivernes stillingtagen kan der også være grund til at se på, hvad der eventuelt skal foretages af ændringer i forligsmandsloven.

Dernæst er der spørgsmålet om afstemningsreglerne og den kvalificerede majoritet på 75 pct. Afstemningsreglerne har været omtalt gennem mange år, og arbejderorganisationerne har været meget skeptiske over for dem og har utallige gange forlangt, at afstemningsreglerne skulle afskaffes, navnlig reglen om den 75 pct.s majoritet, men også reglen om forligsmandens ret til at sammenkæde fagene, sådan at der kan opstå den situation, at lager- og pakhusarbejderne kan bestemme over sømændenes overenskomstforhold, uden at de to organisationer har haft nogen som helst mulighed for at konferere om, hvorvidt det nu gavner lager- og pakhusarbejderne eller sømændene, hvis man stemmer for et eventuelt forligsforslag.

Vi mener, at der må være grund til at se på disse afstemningsregler. Det kan ikke være rigtigt, at man opretholder bestemmelsen om en kvalificeret majoritet på 75 pct. Der findes ikke nogen lovgivning her i landet, hvori man tillader sig at fastsætte en så høj procent. Da man havde diskussionen om grundloven, var der vist ingen, der vovede at tænke på, at den procent, der dér skulle fastsættes, skulle gå helt op til 75. Vi mener, at disse 75 pct. er et tydeligt tegn på, at man ønsker at knægte organisationernes medbestemmelsesret, de enkelte forbunds ret til selv at bestemme, hvilke lønvilkår de vil arbejde under.

Lad mig nævne en tænkt situation. Hvis man gennemførte sådanne regler for stats-tjenestemændene, at man f. eks. havde sammenkædningsregler, der gik ud på, at postbudene skulle bestemme, hvad de højere embedsmænd helt op til departe-

mentschefer skulle have i løn, vil jeg tro, at det ville foranledige en meget stor og stærk diskussion om udemokratiske afstemningsregler, og hvad man ellers kunne finde på.

Vi mener altså, at når nu lovforslagene foreligger, skal man på en eller anden måde have lejlighed til at se nærmere på hele lovgivningen. Vi ved godt, at der er noget, der hedder arbejdsretskommissionen, og vi ved også, at denne arbejdsretskommission stadig sidder, men vi ved ikke noget om, hvad den forhandler om, eller hvornår den eventuelt vil komme med forslag om ændringer vedrørende loven om mægling i arbejdsstridigheder og vedrørende loven om den faste voldgiftsret, men den højtærede arbejdsminister kan vel give nogle oplysninger herom.

Hvad angår loven om den faste voldgiftsret, har vi også den opfattelse, at vi må se på denne lov og dens paragraffer. Man må vel anlægge det synspunkt, at når vi har en domstol her i landet, må denne domstol virke som en domstol. Ved denne domstol er der ingen muligheder for appel; domstolen afholder ikke offentlige møder eller har offentlig retspleje, og der må vel også være mulighed for at undersøge, om voldgiftsretten ikke kan nedsættes andre steder end i hovedstaden. I Norge, hvor noget sådant er gennemført samtidig med, at der er indført fuld offentlighed og adgang til en omfattende vidneafhøring, har man i hvert tilfælde gode resultater af denne domstol, der virker på noget lignende måde som vore almindelige domstole.

Der står ganske vist i voldgiftsretslovens § 8, at procesmåden i retten er efter retsplejelovens 2. bog samt kap. 27-30, men der står intet om, at retsmøderne er offentlige, og retten har aldrig gennemført offentlig retspleje. Der er grund til at se på de enkelte paragraffer i loven, for loven er jo med ganske få undtagelser den samme som den, man foreslog i det bekendte 17. augustudvalg i 1908. Der er dog sket mange ændringer i tiden siden dengang. Man kan vel ikke sammenligne arbejdsforholdene nu med arbejdsforholdene et godt stykke før den første verdenskrig.

Tillidsmandsinstitutionen er udbygget og skal videreudbygges. Tillidsmandsinstitutionen har været årsag til de fleste voldgifts-